

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303. 434-0237, 434-0807. УНСоюзу: 435-8740. — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125. УНСоюзу: BArcly 7-5337.

РІК LXXV. Ч. 150. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 16-го СЕРПНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 16, 1968 No. 150. VOL. LXXV

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 15 серпня, 1968

В АМЕРИЦІ

Д-Р ДЖОРДЖ Е. МІЛЛЕР ПЕРЕСТЕРІГАЄ своїх колег із Крайової Космічної і Аеронавтичної Адміністрації проти того, що СССР може бути вже тепер на шляху до продукції такої сильної ракети, яка зможе викинути в космос двічі сильніший тягар, як теперішня наймогутніша американська ракета Сатурн 5, який тепер є найсильнішою ракетою в світі, і який може викинути в кружляння довкола Землі тягар 280,000 фунтів і пізніше коло 100,000 фунтів в напрямі Місяця. Американські астронавти плянують при кінці 1969-го року здійснити лет на Місяць. Побоюються, що совєтські космонавти можуть випередити американців.

ВІД 1-ГО ВЕРЕСНЯ Ц. Р. В СТЕЙТІ Ню Йорк обов'язує закон, який забороняє пити алькогольні напої автомобільним водіям та пасажирам під час того, як авта чи автобуси є в дорозі. Хто провиниться б проти цього закону, може бути караний гривною до 500 дол. В пересторозі представника Стейтової Леґіслятури говориться про те, що відкрита пляшка горілки або навіть пива може бути доказом на те, що порушено цей прогібіційний закон. Рада Безпеки ствердила, що великий відсоток нещасливих випадків на автострадах буває внаслідок п'янства.

КАНДИДАТ НА ВИЦЕ - ПРЕЗИДЕНТА Спіро Т. Еґню заявив, що він виступав і далі виступатиме в обороні тих, які домагаються рівних громадянських прав, але додав, що він одночасно виступатиме проти тих, які домагаються громадянських прав за допомогою заворушень та насильних актів. На його думку, справедливе домагання рівних прав для всіх громадянських прав не є ніколи сумісне з насильством та публічним заворушенням. Він гадає, що найкраще допомогти чорним нетрам таким способом, що збудується вбогим і середньо заможним людям відповідні мешкання. При цьому потрібна державна допомога.

СЕНАТОР ЕДВАРД М. КЕННЕДІ вперше публічно виступатиме після смерти свого брата Роберта Ф. Кеннеді в середу 21-го серпня, п'ять днів перед початком Демократичної Конвенції. Він говоритиме на прийнятті Торговельної Палати в Ворсестрі в Массачусетсі. 26-го липня Едвард Кеннеді заявив, що не може прийняти кандидатури на вице - президента і тоді ж обіцяв виголосити одну промову, що і зробить 21-го серпня. Він говоритиме про війну у В'єтнамі. Він був у В'єтнамі, вивчаючи, як сенатор, справу втікачів у В'єтнамі, і має свій погляд на в'єтнамську проблему, може трохи іншу, як покійний брат Роберт.

У СВІТІ

ДО РИМУ ПРИБУЛИ НЕСПОДІВАНО ЧОТИРИ АМЕРИКАНСЬКІ КАРДИНАЛИ — Джан Коді, архиєпископ Шикаґо, Джан Джозеф Кроль, архиєпископ Філядельфії, Джеймс Френсіз МекІнтайр, архиєпископ Анджелесу та Патрик О'Бойл, архиєпископ Вашингтону. Про їхні відвідини не було ніякого попереднього повідомлення і не відомо, чи вони були викликані спеціяльно, чи прибули до Ватикану з власної ініціятиви. Дехто пов'язує їх відвідини з поїздкою Папи Павла VI до Боготи в Колюмбії, де він візьме участь у Світовому Евхаристійному Конґресі і відкриє конференцію південноамериканських Єпископів.

ПРЕДСТАВНИКИ ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ЗСА сподіваються, що заходами Міжнародного Червоного Хреста й інших міжнародних агенцій, поведеться незабаром знайти сприйнятливу для обох сторін, федерального уряду Нігерії і Біяфри, формулу, яка уможливить постачання харчів і ліків для голодуючого населення Біяфри. В переговорах із Червоним Хрестом у цій справі, які відбуваються в Женеві, беруть участь представники державного департаменту.

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ НІГЕРІЄЮ І БІЯФРОЮ, яка вийшла із складу Нігерійської федерації і знаходиться тепер у стані встановленої Нігерією блокади, не дали далі ніякого успіху, зокрема в справі допомоги для голодуючого населення Біяфри. Переговори між обома сторонами відбуваються в столиці Абесінії Аддіс Абебі і посередником в цім конфлікті абесінський цісар Гайле Селассіє. Згідно з повідомленнями з самої Біяфри її війська находяться останніми днями в наступі. Здобувши в'язницю в місті Ікот Екпене, вони визволили з неї понад тисячу членів племени Анианг, що були ув'язнені нігерійським режимом.

В МОСКОВСЬКІЙ „ЛІТЕРАТУРНІЙ ГАЗЕТІ" надруковано атаку на совєтського письменника Аркадія Бєлінкова, який недавно вибрав свободу, прибув до ЗСА із своєю жінкою й обвинувачує у своїх виступах у радіо совєтський режим в затискуванні інтелектуальної свободи. „Літературна газета" пише, що Бєлінков був уже здавна „внутрішнім еміґрантом" і що він мав „антисовєтські настрої" ще з 1944 року, коли написав працю з критикою договору між Сталіним і Гітлером, за що був ув'язнений і звільнений аж в 1956 році.

ЩЕ ОДИН СОВЄТСЬКИЙ ПОЕТ — МИХАЙЛО ДЕМИН перебуває — згідно з повідомленням російських еміґраційних газет — на становище еміґранта і залишився у Франції, старається про право азилю в цій країні. Прибув він до Франції з початком липня ц. р.

У неділю пікнік українців-демократів в „Українському селі"

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Українці із стейту Ню Джерзі, члени Демократичної партії, влаштовують у неділю 18 серпня в „Українському Селі" біля Бавнд Бруку великий пікнік, пов'язаний з „Українським Демократичним Днем". Василь Гела — демократичний провідник з Джерзі Сіті, повідомив, що квитки вступу вже розпродуються, і що в „Українське Село" прибуде багато конґресменів - демократів, як і провідників таких повітів: Гадсон, Юніон, Ессекс та Міддлсекс. Упрограму включені дитячі виступи і спортові змагання. На зустріч прибудуть автобусами і приватними автами члени українських демократичних клюбів з Джерзі Сіті, Байонни, Нюарку, Пасейку та інших навколишніх міст і містечок. Їхати до Седар Ґров роад в Сомерсеті, у стейті Ню Джерзі — шляхом ч. 1 до шляху ч. 287, де виїзд на Істон евеню. Там уже будуть встановлені провідні знаки аж до „Українського Села". Стейтовий Комітет запрошує всіх українських демократів на пікнік.

Президент Джансон оголошує п'ять нових свобід для американців

Гюстон, Тексас. — Президент Джансон вперше публічно виступив після Республіканської Конвенції, промовляючи на зборах Крайового Лікарського Товариства, в якому в більшості зорганізовані лікарі негритянського походження. Президент відповідав тим політичним критикам, які твердять, що американська нація „нездорова", і що „американці вже лежать на смертельному ліжку", бо Уряд „не зробив нічого, щоб вилікувати нарід". Інші критики, казав Джансон, твердять, що Уряд приписав американцям за багато ліків, і тому вони не здорові. Президент відповів цим всім критикам: „Я вірю, що Америка в основі здорова. Вона здоровішає. Ми виявили, що наші ліки добрі, і мусимо щораз завзятіше працювати, щоб осягнути нашу ціль". Президент пригадав, що президент — Рузвелт оголосив був 4 свободи для американців 30 років тому. Джансон оголосив п'ять нових свобід, якими повинні користуватися тепер американці разом із тими, що їх оголосив Ф. Д. Рузвелт. Ось ці нові свободи: 1. Свобода гідного заробітку за працю. 2. Свобода мати свій власний дім. 3. Свобода кожній американській дитині здобути таку освіту, до якої вона здібна. 4. Свобода від будь-якої дискримінації та 5. Право на здорове життя, яке гарантує модерна медицина. Президент вичисляв ті досягнення, які здійснено за його урядування в ділянці опіки над здоров'ям, освіти, громадянських прав та закликав до дальшої праці в тому напрямку, щоб життя ставало краще. Промовляючи до 2.300 делегатів і гостей, Президент закликав лікарів зменшити свої гонорарі, щоб уможливити діяння лікарської опіки. Жадна особа, навіть Президент, казав Джансон, не має права порушувати ті закони цієї країни.

Організацією Демократичної Конвенції керує президент Джансон

Вашингтон. — Демократичні кандидати на номінацію на кандидата та їхні помічники вірять, що організацію Номінаційної Демократичної Конвенції здалеку керує за допомогою Демократичного Крайового Комітету президент Джансон. Прихильники сенатора МекКарті твердять, що Президент підтримує потихо кандидатуру віце-президента Гомфрі, але сенатор МекҐоверн заявляє, що це не правда, бо Джансон зберігає повну невтральність у відношенні до всіх демократичних кандидатів. Виявляється, що з огляду на обмеженість місця, Демократична конвенція буде на стільки „закрита", що публіка не зможе бути присутня на залі, де будуть тільки делеґати й їх заступники. Так заявив касир Демократичного Крайового Комітету Даніел В. Крівевлл. Колишній генеральний поштмайстер Лоренс О'Браєн твердить, що Л. Б. Джансон збереже повну невтральність на Конвенції і нікого не буде підтримувати перед номінацією.

МекКарті зголошує нову мешканеву програму

Вашингтон. — Демократичний кандидат на президента сенатор Юджин МекКарті, промовляючи в столиці, заявив, що існуюча урядова мешканева програма помагає тільки заможним особам і не бере до уваги найбідніших населення. На думку сенатора МекКарті Департамент Міських і Мешканевих Справ не зробив нічого в тому напрямку, щоб відкрити підміські райони і для найбідніших населення, щоб вони могли там мешкати в гідних домах. МекКарті гадає, що треба здійснити як мінімум мешканевої програми пропозицію Крайової Дорадчої Комісії в справі громадських заворушень та збудувати в найближчих п'ятьох роках 6 мільйонів мешканевих одиниць, в яких могли б жити найбідніші американці. Щоб це уможливити, треба, щоб Федеральний Уряд фінансово допомагав публічним і приватним будівельним агенціям збудувати ці мешкання. Ця будівельна програма, на думку сенатора МекКарті, повинна бути об'єднана з програмою перевишколу і вишколу робітників, щоб зменшити число безробітних. МекКарті не вірить, щоб самі приватні агенції хотіли щось зробити для перебудови американських міст.

ПОКАЗ УКРАЇНСЬКОГО ФІЛЬМУ ПРО ЕКСПО-67

Відень. — На запрошення Українського культурного т-ва „Буковина" в Австрії, у Відні відбувся показ кольорового аматорського фільму про ЕКСПО-67 у Монтреалі. Його зняв Д. Рахліцький, включивши й кілька сцен з національного життя українців у Америці й Канаді. Д. Рахліцький стало живе в Австрії.

Цієї неділі на Союзівці: Едвард Козак у власній особі

Едвард Козак-Еко

Іван Керницький-Ікер

Союзівка. — До традиційних вже імпрез під час вакаційного сезону на цій оселі УНСоюзу належать уже також щорічні виставки мистецьких творів Едварда Козака, неперевершеного ЕКА та імпрези з його участю. Така виставка відбудеться цієї неділі, 18-го серпня, а ввечері того дня відбудеться літературно-мистецький вечір з участю ЕКА й фейлетоніста Івана Керницького-Ікера.

Три місяці переговорів у справі В'єтнаму не дали ніяких вислідів

Париж. — Перших три місяці офіційних розмов між представниками ЗСА і Північного В'єтнаму, які відбуваються в Парижі, починаючи від 13 травня ц. р., не дали ніяких конкретних вислідів. Які і спочатку, так і тепер після сімнадцяти формальних зустрічей обох делеґацій ці переговори проходять в атмосфері безвиглядності, неможливості дійти до якогось порозуміння і в супроводі взаємних обвинувачень у торпедуванні з того й у саботуванні розмов. В останніх днях, зокрема під час уже 17-ої сесії, що відбулася в середу 14 серпня, члени американської делеґації намагалися безуспішно і в ході офіційних розмов і приватно одержати таку чи іншу вказівку, чи теперішня передишка операцій у В'єтнамі має якесь дипломатичне значення. Керівник американської делеґації Аверелл Гарріман заявив репортерам після останніх чотирогодинних переправ, що він не міг би сказати, що не було деякого поступу в цих розмовах, але якодночасно ствердив, що він не бачить якихось познак на їх успіх. Гарріман обвинувачував північних в'єтнамців у висуванні нереальних і несприйнятливих вимог й у використовуванні для пропаґандивних цілей справи бомбардування. „Ви нічого не запропонували, ви не подали ніякої оферти і ви на ніщо не погодилися"—заявив Гарріман північно-в'єтнамським делеґатам. На це відповів Гаррімансві Хуан Тгуй, голова північно-в'єтнамської делеґації, що вимоги Ганою були „реалістичні, законні й розсудливі" і що за безуспішність переговорів несуть відповідальність американці.

Офіційні чинники в Празі починають стримувати лібералізаційний курс

Прага. — Президія комуністичної партії Чехо-Словаччини опублікувала у вигляді нарад документ, в якому скритиковано „порушення закону й порядку". Критика стосується в першу чергу вільного обговорення останніх подій у ЧССР серед різних груп населення, що стало останнім часом щоденним, звичайним явищем. В публікації сказано, що дії деяких „безвідповідальних груп можуть довести до політичного характеру провокацій, що спричинила б загрозу дальшому проведенню нового політичного курсу". Президія комуністичної партії ЧССР виступила в обороні „народної міліції", на яку дехто нібито „безпідставно нападає". Так зв. „народна міліція" нараховує приблизно 12 000 осіб і є озброєною групою партійців. Президія засудила також виступи проти 99 робітників, які минулого місяця підписали дружнього листа до Совєтського Союзу, коли СССР чинив найбільший натиск на Чехословаччину. Робітники на фабриках і заводах, як і прогресивні представники інших прошарків населення ЧССР почали домагатися, щоб тих 99 звільнили з праці, а „народну міліцію" — розпустили, бо такій групі не може бути місця в країні законности й правопорядку. Але Президія заявила в опублікованому документі: „Відкидаємо і однозгідно засуджуємо недемократичні форми кампанії проти тих листа та будь-яку форму натиску на його авторів". Одночасно, головний редактор комуністичного празького щоденника „Руде право", О. Свєстка, звільнив з праці двох ліберально настроєних співредакторів, мотивуючи своє рішення „порушенням дисципліни", хоча обох звільнених призначав на працю не консервативно настроєний Свєстка — їх обрано шляхом голосування в березні до складу редакції газети. На місце звільнених до редакції тієї комуністичної газети прийнято трьох нових співредакторів, усіх консерватистів.

Група західніх інтелектуалістів виступила в обороні І. Солженіцина

Бонн. — Західньонімецький драматург Рольф Гохгут написав до голови Президії Верховної Ради СССР Н. Подгорного листа, в якому домагається відкликання заборони публікувати твори письменника Івана Солженіцина в СССР. І. Солженіцин є автором відомої антисталінської повісті „Один день в житті Івана Денисовича". Листа, доручено в совєтській амбасаді і в Сх. Німеччині, підписали також швайцарсько - німецький філософ Карл Ясперс, американський драматург Артур Міллер, італійський видавець Дж. Фельтрінеллі, німецький письменник Генріх Бьол і пастор Мартін Німоллер. У листі сказано, що „в Европі лише в таких диктаторських і внутрішньо слабих країнах, Еспанія та Греція, є ще цензура, бо там не мають іншого шляху, щоб контролювати людей", і тому заборона в СССР видавати твори І. Солженіцина викликає обурення світової думки. У листі, далі, сказано в листі, що Ватикан за останні 10 років вже не взяв на індекс жодної книжки".

Праця Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?" вийшла англійською мовою

Ню Йорк. — У лондонському видавництві Вайденфелда і Ніколсона вийшла окремою 280 - сторінковою книжкою праця київського літературного критика Івана Дзюби, який внаслідок заборони режиму не має можливости друкувати своїх досліджень і статтей у журналах та газетах УССР. Праця Івана Дзюби, в якій він на багатому доказовому й документальному матеріялі розглядає цілість т. зв. національного питання в Українській ССР, зокрема здійснювану там усіма засобами і шляхами русифікацію, була переслана ним у формі листа першому секретареві ЦК компартії України П. Шелестові та голові Ради Міністрів УССР В. Щербицькому. На зміст книжки складається чотирнадцять розділів, в яких автор аналізує різні аспекти московської русифікаційної політики і шляхи й методи її реалізації в Україні. Праця Дзюби в перекладі на англійську мову зредагована й видана британським публіцистом М. Дейвісом і передмову до неї написав член Палати Громад Пітер Арчер. В окремій статті поданий життєпис Івана Дзюби й оцінка його праці. Видана книжка на добрюму папері і в твердій оправі. Головний склад цього видання на ЗСА має книгарня „Арка" у Ню Йорку, де її можна замовляти й набувати. Ціна книжки 5.50 дол. Одночасно появилася у В-ві „Сучасність" українське видання праці І. Дзюби. Французький її переклад друкується у видавництві Парті Пріс у Монтреалі в Канаді.

УСПЕНСЬКИЙ ВІДПУСТ У СЛОВСБУРҐУ

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф промовляє до десятків тисяч прочан, зібраних на відпусті в Словтсбурґу, Н.Й., в неділю 11-го серпня ц.р.

Словтсбурґ, Н.Й. (пяк). — Як можна було сподіватися, присутність на успенському відпусті Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого стягнула цього року на цей відпуст в неділю, 11-го серпня, великі маси народу, вперше в історії Академії св. Марії. Вже від 6-ої год. ранку правлено Сл. Божі в каплиці Академії, а потім при гроті Пречистої о год. 7, 8, 9 та 10-ій. Десь біля 9.30 на площу обителі Сестер Служебниць прибули в асисті Владики Йосифа Шмондюка та особистого секретаря о. д-ра М. Марусина, вступила стопа Верховного Архипастиря. Повторилися й тут надзвичайно зворушливі сцени. А Верховний Архиєрей, як завжди привітно усміхаючись благословив зібраних, увійшовши до каплиці Академії. При вході, на дверях Академії, на синьому тлі видив великий напис: „Вітай Архиєрею"! Розентузіязмовані маси народу вітали свого Архипастиря невгамовними окликами: „Слава!" О год. 10.45 з Академії в архиєрейських облаченнях, в асисті ветеранів із Ню Гейвену та Гартфорду, в почоті численного духовенства, вийшли Владики: Ярослав Ґабро, Йосиф Шмондюк, Митроп. Амвросій Сенишин та Верховний Архиєпископ. Над обителею, як запрошена чудова погода. Почот поволі зближається до ґроти, а хор із Сиракюз під диригенту-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП РАДІЄ РОЗВИТКОМ УКРАЇНСЬКИХ ОСЕЛЬ

(Закінчення з попереднього числа)

Їх Блаженство Кардинал Йосиф відправляє Архиєрейську Службу Божу в гуцульській церкві у Гантері, Н.Й.

В УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ В ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

Ґлен Спей. — В минулу п'ятницю 9 серпня 1968 р. українське село в Ґлен Спей вітало свого Достойного Гостя — Його Блаженство Кардинала Йосифа Сліпого. Точно о год. 11 рушив процесійний похід під звуки церковних дзвонів з головного будинку оселі УРСоюзу „Верховина" в сторону церкви. При вході до церкви привітали Верховного Архиєпископа — о. Ст. Клепарчук, парох Ґлен Спей, д-р Є. Ґрабарчук, голова Комітету Будови Церкви — вручаючи хліб і сіль, яку піднесли одягнені у гарних гуцульських строях пані І. Куровицька, Л. Кекіш та маленька 6-річна дівчинка Іренка Паславська, яка своїм привітом зворушила всіх присутніх. Від УРСоюзу вітав Кардинала Е. Попіль. Після привітань Верховний Архиєпископ відправив Архиєрейську Службу Божу та поблагословив головний престіл у сослуженні Кир Йосифа, Єпископа Стемфорду та багатьох священиків. Співав хор під управою професора М. Добоша. У своїй проповіді ґратулював Кардинал Йосиф мешканцям Ґлен Спей за вибудування такого прегарного храму Божого та закликав тримати-ся сильно своєї віри і пребагатих традицій східної церкви. По Службі Божій Кардинал Йосиф вирушив в сослуженні Кир Йосифа — Єпископа Стемфорду панахиду на могилі-пам'ятнику Борцям за Волю України. Незабутнє враження зробило на всіх гра трембіти — якою був зустрінутий процесійний похід до могили. Грав на трембіті артист львівської опери І. Самокишин. О год. 2 відбувся в залі оселі „Верховина" спільний обід з участю Кардинала Йосифа. Достойного Гостя привітав управитель оселі д-р Ричок, опісля промовляли о. сов. С. Клепарчук, голова УРСоюзу А. Батюк, який вручив „дар любови", інж. В. Забоцький від Б-тва „Броди-Лев" та арх. інж. А. Осадца, який передав дарунок від мешканців українського села — образ церкви св. Володимира в Ґлен Спей, що його намалював артист-маляр М. Мороз. В часі бенкету виступали з танками та деклямаціями діти з табору оселі Верховина та з курсів Укрзнознавства під проводом проф. Бульби, проф. Сулими та проф. д-р Н. Павзуняк. Зворушені дитячими виступами та сердешністю прийняттям — промовив Кардинал Йосиф взиваючи всіх до любови, згоди та єдности — єдиної запоруки нашого кращого майбутнього.

Тепло і з захопленням вітало українське село Великого Ісповідника Віри — майбутнього патріярха цілої української католицької церкви Його Блаженства Кардинала Йосифа.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сити і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Біяфра й Україна 1933

З обложеної нігерійськими військами сецесійної країни Біяфри приходять тривожні, трагічні своїм змістом вістки. Внаслідок збройних заходів федерального уряду Нігерії і встановленої ним бльокади в Біяфрі помирають від голоду, недоживлення і недостачі ліків десятки тисяч людей, головно дітей і молоді. Безвихідною ситуацією в Біяфрі затривожені керівники Об'єднаних Націй, уряди держав і різні харитативні установи. Міжнародний Червоний Хрест започаткував широку акцію збирання грошей, харчів і ліків, в якій видатну участь взяли федеральні і приватні установи З'єднаних Стейтів Америки, жертвуючи мільйони долярів. Проте, не зважаючи на всі заклики, в тому числі й Папи Павла VI та Об'єднаних Націй, а також алярми світової преси, федеральний уряд Нігерії не дозволяє доставляти зібраних харчових і медичних засобів до Біяфри, перешкоджаючи цим в жорстокий спосіб рятуванню тисяч людей від голодової смерти.

Біяфра перебуває в стані збройної й голодової облоги внаслідок своєї сецесії із складу 58-мільйонової Нігерської Федерації і проголошення незалежности в дні 30 травня 1967 року. Не визнавши цього акту, нігерійський уряд відмовляє Біяфрі права на самовизначення і намагається зламати її спротив зброєю й голодом.

Характеристичне, цілком притаманне для неї, становище до подій у Біяфрі займає Москва. Змагання Біяфри жити вільним і незалежним життям совєтські урядові чинники визначають як „інтригу капіталістично - буржуазного світу". Совєтська преса, яка розписується широко про комуністів, ув'язнених у Греції, Уругваї та Індонезії, ніже словом не згадує про голодову катастрофу в Біяфрі, про терпіння десятків тисяч людей. На заклики про допомогу голодуючим у Біяфрі Москва вперто мовчить, не приєднуючись до жадної допомогової акції, навіть тієї, що відбувається в рамцях діяльности Червоного Хреста.

В цьому безоглядно-жорстокому ставленні до трагедії народів і людей Москва залишається вірною своїм тиранськo - нелюдським традиціям. Точно тридцять і п'ять років тому — влітку 1933 року — Москва, як і сьогодні Нігерія, намагалася зламати опір українського народу проти національного й соціяльного поневолення з допомогою голодової облоги України. Вмирали тоді голодовою смертю мільйони людей. Совєтська преса, як і сьогодні у відношенні до Біяфри, вперто мовчала, не зважаючи на те, що на вулицях міст, іноколи й під стінами редакцій помирали українські селяни. Совєтський уряд унеможливлював усі спроби допомоги голодуючим, організовані міжнародними харитативними організаціями. Як і в той час, 1933-го року, Москва ламала голодом український „сепаратизм", так і сьогодні, тридцять і п'ять років згодом, вона допомагає нігерійським „федералістам" ламати незалежницькі змагання Біяфри.

Сторіччя московського тирана

Центральний Комітет комуністичної партії СССР оголосив черговий „указ" під наг. „Про підготову до 100-ліття з дня народження Леніна". До тієї дати ще понад 20 місяців, але Москва приспішує, наглить і натискає вже тепер. Причини зрозумілі: кожне таке „свято" в імперії використовується для підганяння, аби люди швидше працювали, отже давали державі більше прибутку. В ділянці ідеологічній — всі мусять зобов'язуватись і клястися під закривавленими ленінськими прапорами. В ділянці мистецько - творчій — всі мусять працювати на вихвалювання Леніна та його думок. В ділянці міжнародній — добра нагода для Москви ще раз спробувати реставрувати „єдність" міжнародного комуністичного руху, який дедалі більше сходить на шлях розколів і розвалів. Ось чому Москва поспішила опублікувати свою чергову постанову.

Що насправді являє собою вчення Леніна для поневолених в СССР народів? Чим був справді Ленін? Чи дійсно він є, як сказано в постанові ЦК КПСС, „визнаним вождем світового пролетаріяту"?

Як свідчать очевидці, „вождь революції" Ленін, перебуваючи на еміграції в Швайцарії, спочатку не вірив вістці, що в Петрограді вибухла революція. Ленін прибув у Росію завдяки плянам німецького генерального штабу, в запльомбованому вагоні. Плян німців був простий: прислати в Росію большевика, який своєю діяльністю послаблював би Росію, що тоді перебувала в стані війни з Німеччиною.

Ленін кидав направо й наліво демагогічні гасла типу „Земля — селянам, фабрики — робітникам", що призвело у висліді до втрати селянами землі — через колективізацію, і закріпачення робітників при фабриках та заводах, де вони позбавлені права на страйк ,на вільні профспілки, навіть права змінити місце праці. Ленін говорив про звільнення народів з-під гніту царизму, а насправді виявився продовжувачем політики Каліти-Грозного, бо зробив усе можливе, щоб зберегти російську імперію, у формі СССР. Ленін накинув духові кайдани на працівників літератури й мистецтва, заявивши, що література „повинна бути коліщатком і ґвинтиком великого пролетарського діла". Вже майже 50 років мистецька творчість на просторах червоної московської імперії не має вільного розвитку. Комуністична партія, спираючись на гасло Леніна, продовжує тероризувати працівників літератури і мистецтва, особливо ж у так зв. союзних республіках.

Покликаючись на Леніна, ЦК КПСС провадить безоглядну русифікацію неросійських народів, бо, мовляв, рідною мовою ,великого Леніна' був ,великий русский язык', а що Ленін проповідував зближення і злиття націй за „комунізму" — то його треба провадити на базі російської мови й культури, винищуючи мови й культури неросійських народів.

У „творах" Леніна стільки плутаних і взаємосуперечних стверджень, що ЦК КПСС заявляє, що тільки він вірний Ленінові і точно виконує його „заповіти", а ЦК комуністичної партії Китаю заявляє, що тільки він точно виконує ті „заповіти". Ленін зревідував марксизм, Сталін зревідував ленінізм, Хрущов пробував зревідувати сталінізм. 50-річна історія кривавого совєтського режиму перекреслила всі теорії про побудову комунізму, що зродилися в головах Маркса, Леніна і Сталіна.

І. Лучишин

ЯК МОСКВА МОЖЕ СТЕРПІТИ ТАКУ ПРАВДУ?

Нещодавно виступив міністер господарства і заступник прем'єра Чехо - Словаччини проф. Шік з гострою критикою комуністичної господарської системи. Порівнюючи соціяльний і господарський стан ЧСР і Німецької Федеративної Республіки, він заявив, що Чехо-Словаччина, ця віддавна високорозвинена промислова країна, яка після другої світової війни мала куди кращі умови розвитку, ніж Західня Німеччина, тепер далеко відстала від її соціяльно-господарського поступу.

Проф. Шік порівняв також купівельну спроможність західньонімецького і чехословацького робітників. Наприклад, щоб купити коробку спорошкованої кави, робітник у Німецькій Федеративній Республіці мусить працювати 0,4 години, а робітник в ЧСР — 4,2 години, тобто 10,5 довше. Щоб купити радіотрансистор, німецький робітник мусить працювати 12 год., а чехословацький — 117 год., тобто 9,7 раза довше; 1 кілограм шоколяди — відповідно 1,5 год. і 10,5 год., тобто 7 разів довше; машину до писання — 32 год. і 129 год., тобто понад 4 рази довше; телевізор — 133 год. і 470 год., тобто 3,5 раза більше; машину до шиття — 88 год. і 287 год., тобто понад 3 рази більше.

Словом, у „робітничій" Чехо - Словаччині споживачі мусять платити за вироби своєї промисловости в 3-10 разів дорожче, ніж споживачі у „капіталістичній" Німеччині.

Причини дуже прості: під комуністичною диктатурою сама бюрократична система організації праці вбиває у робітників творчу ініціятиву і позбавляє їх заінтересування у вислідах їхньої праці. Невільнича праця відчужує робітника від свого підприємства, і це власне впливає на загальне зменшення продуктивности праці. На підвищення коштів виробництва особливо впливає факт високого обтяження комуністичних підприємств масою непродуктивної адміністрації та різних наглядачів.

Силоміць накинений совєтський „соціялізм" так остогид чехам, що тепер люди, звільнившися від партійно-комуністичного терору, той „соціялізм" на всі лади висміюють. Навіть офіційний орган словацької комуністичної партії в Братиславі „Правда" поставив своїм читачам такий запит: „Що таке соціялізм?" На цей запит читачі вислали до часопису тисячі відповідей, з яких 868 були редакцією винагороджені. Ось деякі з них:

„Соціялізм — це такий суспільний устрій, в якому кожний бере - дере — за своїми здібностями й можливостями".

„Соціялізм — це такий суспільний лад, який не знає безробіття. Хто вже не працює, повинен щонайменше стати урядовцем".

„Соціялізм — це застосування таких ідей, що їх краще було б випробовувати на тваринах".

„Соціялізм — це наша гола дійсність".

„Соціялізм — це ступінь розвою, в якому слова постійно суперечать дійсності".

„Соціялізм — це лад, що дає багато можливостей кожному, а передусім злодіям".

„Соціялізм — це потвердження вчення Дарвіна: мавпування у всіх ділянках".

„Соціялізм — це ринок: що ти вкрав у комуністичному підприємстві, те можеш спокійнісінько продати".

„Соціялізм — на наше щастя — також тільки проминальна епоха"...

Так тепер людність Чехо-Словаччини реагує на совєтський диктаторський псевдосоціялізм.

Двадцятиріччя

Занадто маркантним числом є двадцятка, бо людині вділено двадцятку пальців на руках і ногах, крім цього сучасну людину отінює двадцяте сторіччя з своїми позитивами та неґативами. Одному з багатьох неґативів XX сторіччя нині сповнюється двадцятиріччя.

Двадцять років тому — в 1947-48 рр. — московська комуністична банда винищила голодом і терором багато безневинного українського народу. Про цей не перший і не останній злочин Москви у світі мало говорилося, а ще менше писалося.

Минуло 20 років, і я пригадую всім далеким і близьким, що в лютому 1948 р. московська комуністична орда в числі багатьох тисяч інших безневинних жертв замордувала голодом мою рідну матір з села Гайворон на Чернігівщині — Харитину Сергіївну (Горлач) Охріменко.

Кожна людина на світі має чи мала рідну матір, і для кожної людини рідна мати є цілим світом.

Вічна пам'ять жертвам кривавої Москви!

Мільйони мільйонів проклять усім катам, деспотам і носіям пекельного комуністичного іга смерти, неволі і злиднів!

Василь Охріменко

БІЛОРУСЬКИЙ ЖУРНАЛ ПРО УКРАЇНЦІВ - КАТОЛИКІВ

Білоруський католицький журнал ,Божым Шляхам" ч. 3, що виходить в Англії, розповідаючи про життя білорусів - католиків у вільному світі, згадує на стор. 15 про переслідування вірних збоку Москви: „У Галичині в 1946 р. це пережили католики східнього обряду — 4 мільйони, так само в Румунії — півтора мільйони, і в Польщі. Українська Греко-Католицька Церква була скасована; це триває й до нашого часу. Це й було однією з головних причин, чому маси українців - католиків опинились на еміграції з Европи й Америці — інформує журнал.

Іван Розгін

ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ДОБРА ІДЕЯ

На підставі підготовчої праці Ювілейного комітету, очолюваного інженером М. Кравчуком, можна говорити не лише про успішну підготову до 900-літнього ювілею Кам'янця Подільського, але й про пляни на ближче та дальше майбутнє.

Статті в „Свободі" та інших пресових органах на тему цього ювілею свідчать про інтенсивну працю Ювілейного комітету.

В пляні на майбутнє — буде зорганізоване при УВАН Товариство Подолян, що має перебрати результати праці Ювілейного комітету та продовжити, поширити й поглибити всебічне дослідження Поділля матеріялами, свідомо промовчуваними совєтськими дослідниками.

Ювілейний збірник редакційна колеґія на чолі з пп. К. Туркалом і Г. Костюком плянує як перше видання збірників про історичне минуле та сучасне становище Поділля. Експонати, зібрані для ювілейної виставки, за згодою авторів та власників, становитимуть основу Бібліотеки Поділля та Музею-Архіву Поділля при УВАН.

Членами Товариства Подолян при УВАН автоматично стають активні учасники відзначування ювілею та всі інші земляки - подоляни, незалежно від місця їх перебування. Цікаво зауважити, що до праці над вивченням Поділля зголосилися навіть подоляни інших національностей. Питання про форму участи цих земляків має вирішити майбутня Управа Товариства Подолян.

Як висловився голова Ювілейного комітету інж. М. Кравчук, Товариство Подолян має створити для Поділля „нетлінний пам'ятник", збираючи, оформлюючи і друкуючи матеріяли про цю частину України, про її славне минуле та трагічне сучасне, про її визначних людей — Богуна, Гонту, Кармелюка, Руданського, Леонтовича, Марка Вовчка, Заболотного, Лотоцького, Ю. Січинського, єпископа Парфенія та ін.

Поділля тепер не тільки „цукровий Донбас", а й українська область передового промислу — сільськогосподарського, харчового, будівельних матеріялів, навіть металообробного. На жаль, багата подільська продукція в значній мірі втрачається для України, збагачуючи Московщину.

Поділля відігравало значну ролю в політичному і культурно - національному житті України, було основою нашої державности в період Директорії УНР, значним центром відродженої в 1921 році Української Автокефальної Православної Церкви, у Кам'янці Подільському в часах УНР був зорганізований український університет, першим ректором якого був теперішній митрополит Іларіон (проф. Іван Огієнко). На Поділлі першим єпископом відродженої УАПЦ був теперішній митрополит Іван Теодорович. В Кам'янці Подільському єпископ Парфеній почав свій переклад Святого Євангелія, а о. Ванькевич видрукував першу збірку проповідей українською мовою. Всі ці факти треба з любов'ю зібрати і передати нашим нащадкам, бо там, на Батьківщині, їх свідомо промовчується або спотворюється.

Багате наше Поділля на історію, на культуру, на політичні події, на природні скарби, а найголовніше на визначних людей, творців історії, культури, політики.

Отже, добра ідея зродилась, оформилась і успішно реалізується. Згуртовано і зорганізовано групу ініціяторів - ентузіястів. Редакційний портфель поповнюється матеріялами для ювілейного збірника. Але все це піде на марно, якщо громада не підтримає великого задуму. Ювілейний комітет потребує підтримки моральної і матеріяльної. Досі зібрано на видання збірника трохи більше як півтисячі долярів. Це майже нічого. Щоб не бути пустословним, разом з цим дописом вносимо свій перший скромний вклад до Ювілейного фонду в сумі 50 дол. Закликаємо земляків наслідувати цей приклад. Пожертви висилати до Ню Йорку на адресу УВАН.

„ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ССР"

В кінці минулого року київське видавництво „Наукова думка" видало двотомову збірну працю під вище поданим наголовком, в якій УССР трактується, як „суверенну соціялістичну державу", але замовчуються всі періоди дійсної державности України. Про повну невпорядкованість, через колоніяльний сучасний стан України, адміністративного з а конодатства згадано в рецензії на це видання в „Радянській Україні" з 6 серпня:

„Невірним є твердження авторів, що юридична комісія при Раді міністрів УССР завершила у 1965 році систематизацію законодавчих і нормативних актів Союзу ССР та УССР про адміністративну відповідальність. Зроблено було лише перший крок у цьому напрямку. Не випадково ж торік президія верховної Ради УССР прийняла постанову про необхідність розробки поряд з іншими і Адміністративного кодексу".

ЩЕ ОДИН ТРАКТОР ... НА П'ЄДЕСТАЛІ

Якийсь дописувач повідомив редакцію „Радянської України" з 9 серпня, та ще й телефоном, про наступну подію: „Запоріжжя, (телефоном). Цей перший гусеничний трактор під номером 101 Пологівська МТС одержала у 1932 році. Тепер його розшукали і поставили на п'єдестал. Ветеран без слів розповідає про діла будівників соціялізму". Телефонний дописувач зопалу признавсь, що той трактор довелось „розшукувати", бо раніше нікому на думку не спадало робити пам'ятники з тракторів.

М. Л.

О. КОБИЛЯНСЬКА В СВІТЛІ ДАВНІШОЇ КРИТИКИ

(2)

„Містицизм в „Землі" закидує. Але якби він знав, яку поважну і глибоку ролю грає містицизм, сни, ворожки і т.п. в нашого мужика — може би не розмахувався проти нього так дуже. І він буде мав своє місце між людьми, доки вони існувати будуть. Всякі реалізми і натуралізми відограли вже свою ролю і сповнили свою задачу в літературі. Зробили багато доброго, і накоїли і багато лиха, а тепер настав напрям „Zurück zur Seele", (назад до душі). Сей напрям не стягне людськість в негідне положення, а культура на тім терпіти не буде. А щодо мене, то я ніколи декаденткою не була і не буду, бо мені всякий декадентизм противний...

„Єфремов лає мене і цілковито нічого доброго мені не признає! За праці, навіть дрібнички того самого характеру — вихваляє мене Вороний і другі за ним! Так само Коцюбинський за ним, а Міхновський за всіх і т. д. Чи се не чисте баламутство? Кого я маю слухати? Чи im Grunde nicht meine innere Stimme? (Чи — в основному — не свого внутрішнього голосу?). Таких листів, як сі, що залучаю Вам їх, в мене ще багато. Прийдіть і самі побачите. Тому критика Єфремова мене з ніг не звалила, а хвальби моїх щирих і чесних товаришів чи прихильників під небеса не взнесли. От іде собі чоловік своєю вузькою доріжкою та й іде..."

До поглядів Єфремова прихилився Іван Нечуй-Левицький у своїй розвідці „Українська декаденщина". Запізнавшися з цією розвідкою, Маковей порадив Кобилянській взяти до уваги критику Єфремова. На цю пораду Кобилянська відповіла Маковеєві 6 січня 1903 року:

„Кажете застановлятися над критикою Єфремова тому, що вона має Левицькому подобатись. Кажете менше "Rundschau"-нами займатись, а більше нашою літературою.

„Левицький-Нечуй був один з перших, котрого оповідання я всі (з винятком „Двох московок") читала, і дуже радо читала. Але послідні праці його, як „Над Чорним морем", а вже надто недавня його повість писана на „декадентський лад"* охолодили мене цілком. Є багато краси в нього і правди, але й багато злишнього і карикатурного, а послідній персифляж** на модерністичну літературу відіпхнув мене цілком. Я не можу погодитись з тим, що письменник має сходити до публіки, як вона не годна його цілком зрозуміти; бо ж годі так писати, щоб всіх задоволити. Поет і писатель, на мою думку, не має лиш фотографувати, а має і виховувати, і дальше вести. Як ми будемо нашій публіці лиш пересічні типи тої публіки подавати, а не моделювати і компонувати кращих і сильніших типів на будучність, то будемо вічно на одній степені стояти. Годі мені брати Левицького одного за авторитет, коли я пізнала таких силачів, як Björnson і інших йому подібних! Чому нам все на одній степені стояти, коли ми можемо так само розвиватись вгору, як і другі народи! Не думайте, що мені "Rundschau-ни" миліші, як „Вісник"; я „Вісник" далеко щиріше читаю, але не можу зачиняти очей і перед другими літературами..."

Про статтю Єфремова, чи радше про його критику, згадала Кобилянська в ще одному листі до Маковея, а саме з 17 лютого 1903 року:

„Одне лише гнівало мене в Єфремова, — а те, що я навіть не знаю ясно, що я хочу. Але я завсіди дуже бистро знаю, що хочу писати..."

В листах до Маковея Кобилянська найосновніше з'ясувала своє становище до статті Єфремова. В листах до інших осіб і в автобіографії вона тільки повторює свої думки.

Тепер згадаємо ще осіб, які поставились неґативно до критики Єфремова. До них належать: Михайло Коцюбинський, Микола Вороний, Микола Міхновський, Гнат Хоткевич, Микита Шаповал (Сріблянський), Олена Пчілка (Ольга Косач), Леся Українка, Христя Алчевська, Михайло Косач (брат Лесі Українки), Іван Липа, Володимир Коцовський, Іван Франко.

Цікавий голос Івана Липи, переданий Кобилянській листом з 25 грудня 1902 року:

„З поводу цього [з приводу статті Єфремова - М. Л.] на Україні у нас піднялася ціла буча. Розщепилася Україна надвоє. Старі кажуть: „Оце так присік, спасибі йому! Треба показати цим декадентам, яку вони шкоду чинять для українського письменства. Оце Єфремов добре зробив, що написав таку чудову розправу!" Ну, а молодші, звісно, обурюються. Особливо за Вас гризуться..."

(Кінець)

* Кобилянська має на думці твір „Без путтяя — оповідання по-декадентському". Цей твір був уперше надрукований в „ЛНВ" в 1900 році.

** Слово французького походження. Означає: насміх, глузування.

Л. Щербатюк

ФІЛІЯ, ФІЛІЯ...

(НОСТАЛЬГІЙНЕ)

7

Запорожець Лисичка-сестричка був третім учасником походу. Отаке, бачте, дурне наймення йому на Січі дали. Лисичка-сестричка ... Хіба ж це наймення для лицаря? Дітвацьке та ще й бабське. Сердився за це Лисичка-сестричка, сварився з низовими братчиками, навіть побився де з ким, але нічого не вдіяв. На Січі, відомо: що дужче одмахуєшся, то дужче вони в'язнуть. Так і залишився Лисичкою-сестричкою.

Стратегічною метою походу була шпитальна пекарня на вулиці Піярів. Було по дощі — погода саме підхожа для наскоку. На вулиці перед пекарнею створилася густа, липка грязюка. З неї можна наліпити великих круглих куль і, підбігши до вікон пекарні, збомбити цією амуніцією ряди ще не спечених хлібів, що лежали внизу на довгих столах. Пекарня була в підвалі, а поки пекарі оббіжать будинок (ще й велику браму треба відчиняти) ого, хіба козацтво ждатиме? Босі ноги запорожців лопотіли тоді вже ген на вулиці св. Петра; а там зухвальці чіплялися на ходу трамвайних буферів і спокійно з'їжджали вниз на Личаківський цвинтар. Чорта пухлого спіймаєш!

Ця воєнна операція була нескладна і досі завжди успішна. Тож Лисичка-сестричка немало здивувався, коли, підбігши з кулями до вікна, побачив, що його товариші раптом пустилися навтікача.

— Гей, фраєри, що сі стало?

— Тікай! — писнув тільки Труп. Але було пізно — якась могутня лапа схопила Лисичку-сестричку за карк. Він забився - затріпотів, мов риба на гачку, але рука тримала цупко. Крутонувшись, Лисичка-сестричка на мить побачив білий халат.

— Пекар!.. — зойкнуло серце, і Лисичці-сестричці враз усе стало ясно: і те, що пекарі зробили засідку в будинку навпроти, і те, що за всі болотяні подвиги йому доведеться тепер відпокутувати.

Але, коли Лисичку-сестричку принесли до пекарні, йому спочатку здалося, що може його ніхто й не битиме: такі довкола радісні, усміхнені обличчя! Працю в пекарні припинили й усі пекарі обступили щільним гуртом Лисичку-сестричку, розглядаючи його неначе якийсь дивовижний екзотичний екземпляр. Одначе Лисиччина ілюзія тривала коротко:

— Скинь му котрий штани! — скомандував старший дядько, видно, пекарський майстер.

Поклали Лисичку-сестричку на низький пекарський стіл (такий же, як ті під вікном, що на них хліби), і почалася екзекуція. Її виконував власним ременем і власною рукою сам головний майстер.

З лекцій історії професора Крип'якевича Лисичка-сестричка знав, що козаки, навіть на палях сидівши, жартували собі й дошкульно насміхалися над своїми катами. Він не тільки знав, але й сам нишком мріяв стати таким козаком-героєм. На жаль, у пекарні виявилося, що Лисичка-сестричка ще не став справжнім козаком-героєм. Ніде правди діти, він зразу ж скандально заламався і, забувши козацьку честь і славу, вже при перших ударах почав лементувати:

— Не буду, не буду, не буду!

Та пекарі-поганці на сеє не зважали, оттогді ж вони добре дбали, по тричі бідного невольника в однім місці затинали, біле козацькеє тіло од жовтої кости одбивали, ой одбивали!..

∴

Пекарям лінько було відчиняти важезну браму, то вони викинули Лисичку-сестричку не на вулицю, а у шпитальний двір. Хлопчина поплентався здовж високих залізних штахетів. Але, щоб дістатися на вулицю головним виходом, треба пройти повз сторожеву будку. Це, одначе, було неможливе, бо Лисичка-сестричка мав із сторожем несплачені порахунки (чи, точніше, сторож мав їх з Лисичкою-сестричкою).

Нещодавно добудували на гінекологічному відділі четвертий поверх. У недільне пообіддя, коли на будівництві порожньо, Лисичка-сестричка і Той з фризурою просмикнулися туди. На площадці стояли бочки з цементом (у ті часи цемент тримали не в паперових міхах, а в тонких дерев'яних бочках). Спільним зусиллям друзі підкотили бочку на край стіни і штовхнули її вниз (на щастя, внизу нікого не було). Вони пережили тоді момент гострої насолоди: хвилинка моторошної тиші, а тоді могутній вибух і височезний стовп цементової куряви!

Сторож догледів їх, як вони тікали, і довго кричав їм навздогін та вимахував кулаком. Згодом (як розказував Труп) він погрожував, що при першій же нагоді кості їм поламає.

(Далі буде)

ПРОФ. ВАСИЛЕВІ М. ІВАНИСОВІ СПОВНИЛОСЯ 80 РОКІВ ЖИТТЯ

4 квітня професорові В. М. Іванисові сповнилося 80 років життя Біографія цього видатного нашого вченого докладно написана у 5-ох томах його спогадів „Стежками життя". Декотрі історики й рецензенти назвали ті спогади історією новітньої боротьби Кубані за своє самовизначення і державну незалежність в 1917 - 1920 роках. В революції В. Іванис, в той час уже абсольвент університету, брав активну участь, був міністром, а потім прем'єром уряду Кубані та останнім перемцем булави Отамана кубанського козацького війська яку, булаву, вивіз із собою перед наступом російських комуністичних окупантів.

Виїхавши з Кубані, проф. Василь Миколаєвич Іванис довший час перебував у Чехії в Подєбрадах. Там 5 років був деканом Української Господарської Академії, а потім професором і керівником технологічного відділу Українського Технічного - Господарського Інституту (УТГІ).Був головою Союзу організацій українських інженерів на еміґрації і головним редактором журнала „Український Інженер". У 1923-24 р.р., з науковим дорученням відбув подорож до ЗСА.

Проф. В. Іванис видав такі наукові праці: „Енерґетичне господарство України й Північного Кавказу", „Промисловість України й Північного Кавказу", „Хемічний аналіз неорганічної хемії", „Хемічна технологія нафти", „Хемічна технологія дерева", „Товарознавство неорганічних продуктів і нафти", „Оброблювання шкур", „Популярна енерґетика", „Агрономічна хемія" і „Хемічна технологія органічних продуктів". На захист академічного наукового знання професора, понад два роки проф. В. Іванис провадив експериментальні досліджування і німецькою мовою написав експериментальну працю: „До пізнавання розбивальних процесів солярової олії при вживанні каталізаторів при нормальному тисненні".

Після другої світової війни проф. Іванис перебував у переселенчих таборах в Німеччині. Звідтіля виїхав у Канаду і поселився в Торонті. Скоро включився в громадську і церковно - громадську діяльність та почав писати історичні розвідки. 10 років був членом Консисторії УГПЦеркви, був головою церковного Братства і головним редактором журналу „В обороні віри". Дотепер є членом Єпархіяльної Ради. Уже понад 15 років є головою Контрольної Делеґатури ВО УНРади на Канаду. Весь час є заступником голови НТШ на Канаду і членом Генеральної Ради НТШ.

За час свого життя в Канаді написав і видав такі історично - досліді праці: „Симон Петлюра Президент України", „Козацтво Україна", „Московський імперіялізм", „Родовід Леоніда Мосендза", для Енциклопедії Українознавства опрацював розділ: „Кубань — проблема України й Північного Кавказу" і видав 5 томів своїх спогадів „Стежками життя". Багато статтів на різні теми проф. В. М. Іваниса друкувалися в таких часописах і журналах: „Український Голос", „Свобода", „Українські Вісті" Новий Ульм), „Нові Дні", „Вісник", „Вільна Україна" та інші.

Помимо високого віку й ослабленого здоров'я, проф. В. М. Іванис уже 6-й рік очолює Раду Української Школи на східню Канаду — у засяг якої входять понад 20 шкіл, що зорганізовані при укр. православних церковних громадах. Не зважаючи на кількасот миль віддалі деяких шкіл, проф. В. М. Іванис реґулярно щороку відвідує кожну школу. Всебічно перевіряє організацію шкільництва в існуючих обставинах та загальні методи навчань. Змагається за краще устаткування, догідні шкільні приміщення, достатню кількість кваліфікованих учителів та навчальних підручників. Відбуває наради з місцевими учителями, батьками, священиками та керівниками церковних громад, дає їм поради й рекомендації для покращання українознавчих навчань. За рішеннями Шкільної Ради кожного року скликає учительські конференції для спільного обговорювання й устійнювання успішніших методів навчальних програм.

Основні засоби прожиття проф. В. М. Іваниса — це його стареча пенсія та, інколи, невеликі гонорари за його труди. Часткову матеріяльну поміч, інколи, має із замовлень на свої книжки — головно спогадів „Стежками життя", яких ще чимало є на складі. Якщо б хтось із читачів цих рядків бажав краще познайомитися з великим творчим шляхом життя проф. В. М. Іваниса, — рекомендуємо набути собі 5 томів спогадів „Стежками життя". Замовлення треба слати на таку адресу: Prof. W. Iwanys, 134 Dovercourt Rd., Toronto 3, Ont. Canada.

У цій скромній згадці, з нагоди 80-го року життя Високоповажаному Ювілятові Панові Професорові В. М. Іванисові щиро бажаємо найкращого здоров'я і в спокої прожити ще багато років!

Іван Дубилко

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

УСПЕНСЬКИЙ ВІДПУСТ У СЛОВСБУРҐУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рою п. Євгена Крука співав, стрічаючи Архипастиря, „Буди ім'я Господнє..." Верховному Владиці, крім названих Владик з Америки, сослужили щеe оо. декан Баландюк, о, декан В. Середович, о. Протоігумен Когут, о. проф. Федорович, о. Мицишин та о. ігумен Гринчишин, ЧНІ. Дияконували оо. Б. Смик та Чомко. По св. Євангелію проповідь на тему Пречистої Богородиці виголосив о. д-р В. Федаш.

При кінці Служби Божої промовив до тих непроглядних мас народу, що стояли біля ґроти й на площі обителі, сам Верховний Архипастир, якого народ слухав із запертим віддихом. Його Блаженство, нав'язуючи свою проповідь до слів о. д-ра В. Федаша, розповів про життя Пречистої, про що так мало говорить св. Письмо. Згадав Верховний Архипастир про величаві відпусти в Зарваниці, Гошові, згадав і про те, що в честь Пресвятої Богородиці, Її Успення, вже св. Вол. Великий побудував храм. Нав'язуючи до 75-літнього Ювілею Сестер Служебниць, початок якому згромадженню дав о. Сілецький на рідних землях, а про якого йдуть заходи, щоб проголосити святим, — Його Блаженство широко накреслив цю колосальну працю, що її виконали Сестри Служебниці, бажав дальшого розвою і плідної праці та бажав, щоб на цьому місці постав чудовий храм в честь Успення Пречистої Богородиці. Згадав і за покликання до монашого чину, вказуючи на цю величезну ролю, що її монашки виконують для рідного народу. При кінці проповіді закінчено відправу могутнім співом молитви „Боже, послухай благання...", а Верховний Владика передав благословення від Папи Павла VI.

По Сл. Божій відбулось зразу біля ґроти посвячення води. „Пресвятая Богородице, спаси нас" — луною неслось по широкій обителі Сестер Служебниць, які повні радости тепло й сердечно вітали свого Архипастиря. Згадати б, що під час Сл. Божої почесну варту повнили Папська Ґвардія з Пассейку. До Сл. Божої співав хор із Сиракюз під дир. Євгена Крука. „Апостола" та „Вірую" чудовим баритоном, в українській мові читав п. Зенон М'ягкий.

По водосватті в супроводі мас народу, Верховний Архипастир вступив до Академії, куди Владики подались на короткий відпочинок та перекуску. Десь по третій годині Верховний Архиєпископ вернувся до Академії св. Марії, де відбулась конференція окремо із священиками й окремо із Сестрами Служебницями. Була вже 5-та год., коли Верховний Архипастир появився в дверях Академії, щоб з нею попрощатись і від'їхати. Та тут зібрались такі маси народу, що кордони поліції ледве пробили стежечку для авта. Верховний Архипастир опустив обитель Сестер Служебниць. Неділя 11-го серпня напевно на все життя залишиться в пам'яті кожного учасника цього Успенського відпусту. А цих учасників було біля 20,000 осіб. Вся колосальна площа обителі Сестер Служебниць була заповнена сотнями автобусів і тисячами авт. Це справді незабутній день для тих, які вперше мали велику приємність бачити свого Верховного Архипастиря.

Озон Парк, Н. Й.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ

17-го березня в парохіяльній залі церкви Покрови Божої Матері відбулась Святочна Академія в честь Тараса Шевченка. Свято підготовив та проводив імпрезою місцевий Об'єднаний Комітет Українських Організацій. Програма свята була добре підготована.

„Заповітом" мішаний церковний хор під дир. п. Б. Крушельницького відкрив святочну академію. Завсіди актуальні ідеї Т. Шевченка проаналізував місцевий парох о. Любомир Мудрий. Він окремо звернувся до сумівської та пластової молоді, та їхніх родичів і гостей, які так чисельно прибули, щоб віддати поклін тому, який у своїх пророчих словах боровся за українську правду.

Після хорової пісні „Сонце заходить", яку виконав місцевий хор, слідувала спільна деклямація новаків пластового куреня „Шануймо нашого Тараса". Право нашого народу жити своїм власним життям на своїй рідній землі, майстерно змалював в доповіді п. Корнель Василик, член головної Управи СУМА. Доповідач зумів вказати нашу велич під час нашої славної минувшини. В княжій державі князі св. Вол. Великий та Ярослав Мудрий змогли вивести українську рацію до вершин світової слави.

Наші славні гетьмани, Богдан Хмельницький, та Іван Мазепа дали нам ті напрямні, із яких український нарід спромігся дати світові славного генія в особі Т. Шевченка. Доля його була гірка, життя незавидне, він не побоявся сказати правду у вічі навіть найгрізнішому ворогові України.

Опісля піснями „Поклін тобі, Тарасе" і „Садок вишневий" та спільними деклямаціями молодого юнацтва СУМА закінчено першу частину свята.

Милою несподіванкою для присутніх був виступ членів Осередку СУМА ім. Тараса Чупринки із Мангеттену. Вони під дир. п. П. Данилова відспівали у супроводі бандур „Мово рідна" та „Така її доля", за що приявні рясними оплесками їх винагородили.

Крім повищих виступів слідував ряд деклямацій молодого юнацтва СУМА, між якими була поема „Живим, мертвим і ненародженим", яку по мистецьки виконав В. Романців.

Короткою сценкою „Тарасова ніч", яку виконали учні школи українознавства, закінчено мистецьку програму свята.

Слід підкреслити, що це перша імпреза, яку зорганізував спільними силами місцевий Об'єднаний Комітет, яка пройшла із великим успіхом, за що організаторам належиться подяка. Вдоволені всі, нагородивши артистів рясними та довгими тривалими оплесками об'єдналися у співі гимну „Боже Великий", який виконав церковний хор, кінчаючи академію.

М. В.

ЗУСТРІЧ КАРДИНАЛА ЙОСИФА З УКРАЇНЦЯМИ ВОТЕРВЛІТУ Й ОКОЛИЦЬ

Кардинал Йосиф Сліпий під час відвідин у Вотервліті Н.Й. Поруч Кардинала Преосв. Кир Йосиф Шмондюк і парох місцевої церкви о. Б. Волошин.

Вотервліт. — Це була несподіванка не лише для нашої невеликої парафії й розсіяних над Гадсоном малих українських громад, але для усіх мешканців нашого невеликого міста. Приїзд Верховного Архиєпископа заповіла заздалегідь не лише місцева преса і радіо, але і священики по римо-католицьких церквах. Ще до приїзду Кардинала Йосифа почали з'їжджатися автами й автобусами українці з громад: Броадалбін, Амстердам, Гадсон, Коговз, Літл-Фолс, Пітсфілд і Трой. На замкнених поліцією вулицях зібралося яких дві тисячі осіб.

О годині шостій вечором на приготованім підвищенні появилась постать Верховного Архиєпископа в асисті єпископа Йосифа Шмондюка і римокатолицького Єпископа з Олбані Меґіна. Почесну сторожу для Кардинала Йосифа творили американські Ветерани, колишні вояки УГА, УПА й Укр. Дивізії. Перед підвищенням, на якому стояв Блаженіший, перемаршували пластуни, СУМА, представники церковних і світських Організацій Вотервліту, а за ними представники усіх довколишніх громад. Усі вони по дефіляді увійшли до церкви та зайняли призначені для них місця. При вході до церкви вітав Достойного Гостя парох місцевої церкви о. д-р Б. Волошин хлібом і сіллю, а маленька Люба Кушнір з привітом вручила Кардиналові Йосифові китицю троянд. Злучений хор Вотервліт-Коговз під дир. Я. Кушніра відспівав „Буде ім'я Господнє", а згодом цілий Молобень, що його відправив Кардинал Йосиф в асисті Стемфордського Єпископа Йосифа Шмондюка та усіх священиків деканату. По відчитанні євангелія Кир Йосиф Шмондюк звернувся до Первоєрарха нашої Церкви словами: Ми вітаємо Вас, Блаженніший, в одній з найстарших парохій нашої дієцезії, яка перша відкрила цілоденну парохіяльну школу і яка видала багато священиків та монахинь. Будемо усюди супроваджати Вас Блаженніший нашими молитвами, у здійснені Ваших плянів будемо помагати Вам матеріяльно. Зчерги вітав Кардинала Йосифа рим. кат. Єпископ з Олбані Меґін. Верховний Архиєпископ Йосиф звернувся до присутніх словами: „Радію зустріччю з Вами. Зберігайте українську мову, любіть свою Церкву та будьте вірними нашим традиціям. Передаю вам Папське Благословення". При кінці Блаженніший поблагословив наріжний камінь для церкви св. Миколая у Вотервліт. Відправу в церкві закінчено многоліттєвім та молитвою „Боже, вислухай благання".

О год. 8-ій вечером в залі Ласал відбулася святочна програма в честь Достойного Гостя. Першу частину програми виповнили привіти: вітали о. В. Андрушків, парох з Коговзу, Йосиф Філяк, голова Комітету Вотервліту, посадник міста Вотервліту та М. Свідерський з Амстердаму.

У другій частині програми театр. група ім. Лесі Українки округи Олбані відіграла третю дію з опери „Запорожець за Дунаєм". Треба підкреслити, що ця дія змістом і виконанням підходила до програми зустрічі з Верховним Архиєпископом. Чудово розмальовані декорації до цієї постановки П. Кургуном, добірні строї, попис танцювального ансамблю „Верховина" балетмайстра М. Савкова, симфонічна оркестра під батутою п. Я. Кушніра, це все зливалося з мистецькою грою артистів сольоспівами головних дієвих осіб в одну мистецьку картину, та робило на присутніх незабутнє враження. На тлі багаточисельного хору і при мертвій тишині на залі журливо прозвучали останні акорди молитви „Владико неба і землі", що її виконали Володимир Літинський і Марта Гречаник. В головних ролях цієї постановки виступали: Одарка — Марта Гречаник, Карась — Ярослав Ліщинський, Оксана — Олена Баб'як, Андрій — Володимир Літинський та Імам — Йосиф Мороз. Публіка рясними оплесками винагородила виконавців, і навіть сам Кардинал Йосиф піднісся із крісла й оплескував виконавців, згодом вийшов на сцену, щоб попрощатися з учасниками цієї зустрічі: „Ви мені приготовили сьогодні милу несподіванку", а звертаючись до виконавців сказав: „Ви виконали цю картину на високому мистецькому рівні. Оця картина нагадала мені нашу минувшину. Плекайте на чужині нашу культуру. Вам усім за це дякую." Опісля особисто дякував кожному з головних виконавців. На прохання театральної групи Блаженніший засів до спільної знимки з ними. Закінчивши програму, усі присутні рясними оплесками попрощали Достойного Гостя.

Роман Маселко

ПОВІДОМЛЕННЯ

Проф. Борис Мартос, з Ірвінґтону, Н. Дж., 89 років, заслужений український громадянин і колишній прем'єр - міністер України та науковець цими днями тяжко захворів і зараз перебуває на лікуванні в шпиталі в Нюарку, Н. Дж.

З огляду на пекучу потребу матеріяльної допомоги й опіки над хворим, громадські збори, які відбулися в Ню Йорку 12 серпня б. р., вирішили створити Громадський Комітет для опіки над хворим проф. Б. Мартосом. До того Комітету погодилися увійти представники від УВАН, Представництва Виконного Органу УНРади в Америці, УРС, УНС, УККА, комбатантів, молоді та інших організацій. Зокрема до Комітету увійшли: проф. д-р Яків Зозуля, дир. Іван Крamаренко, полк. Володимир Кедровський, д-р Іван Козак, ген. Аркадій Валійський, проф. Іван Замша, проф. Микола Зайцев, о. Артем Селепина, д-р Степан Ріпецький, Антін Ватюк, Йосип Лисогір, Борис Ржепецький, д-р Фотій Мелешко.

Подаючи до відома українського громадянства інформацію про створення Комітету, громадські збори запрошують до участи в ньому всі інші організації, установи й особи, які бажають виявити свою участю й посильною допомогою їх признання й симпатії для проф. Б. Мартоса.

Зголошення до участи, як і датки, просимо надсилати на адресу УВАН в Ню Йорку:

Ukrainian Academy of Arts and Sciences, 206 West 100th Street, New York, N. Y. 10025 (Fond Martosa)

У випадку наглої потреби можна телефонувати: 201-933-0265.

Проф. Яків Зозуля

Зустріч ОДУМ-у на оселі „Київ"

Рік-річно членство організації молоді — ОДУМ-у відбуває свої зустрічі, що залишаються в пам'яті молоді на довгі роки.

Цьогорічна зустріч молоді ОДУМ-у з Америки й Канади відбудеться в суботу 31 серпня та в неділю і понеділок 1 і 2 вересня в (День Праці) на оселі ОДУМ-у „Київ" (Ню Йорк) недалеко від оселі УНСоюзу „Союзівка". Зустріч ОДУМ-у присвячена 50-літтю Української Народньої Республіки.

Програма зустрічі розпочнеться в суботу о 2-ій годині дефілядою одумівських відділів, до яких з привітальним словом звернеться Юрій Криволап — голова ЦК ОДУМ-у. Після дефіляди відбудеться пленарне засідання ОДУМ-у Америки, на якім прочитає доповідь д-р Анатолій Лисий, активний одумівський діяч з Міннеаполісу.

Після засідання розпочнуться міжфілійні спортові змагання, а у вечері о 9-ій годині буде забава, на якій гратиме оркестра Бичковського. Під час забави буде вибрано королеву ОДУМ-у на 1969 рік.

В неділю Архирейську Службу Божу на оселі ОДУМ-у, що лежить недалеко містечка Аккорд, між містами Керґонсон і Кінґстон по гайвеї 209 (ідучи з Кінґстону, минувши містечко Аккорд перша дорога направо, на розі якої є Пайн Трі Готель, веде до оселі ОДУМ-у) відправить духовий опікун ОДУМ в сослужінні з духовенством Владика Олександер, єпископ Української Православної Церкви.

О 3-ій годині дня розпочнеться концерт найкращих мистецьких одиниць ОДУМ Америки й Канади, а саме: струнної оркестри Філії з Шикаґо під керівництвом Анатолія Луппа, ансамблю бандуристів і хору ОДУМ-у з Торонта під ерівництвом Валі Родак, ансамблю бандуристів і хору ОДУМ-у з Філядельфії під керівництвом Петра Гурського, найкращої танцювальної групи ОДУМ-у з Філядельфії та ін. мистецьких виступів. В концерті братиме також участь відомий гуморист Микола Понеділок.

У неділю увечері відбудеться бенкет, в якім візьмуть участь визначні діячі УНР між ними проф. Б. Мартос, колишній прим'єр УНР, теперішній віце президент УНР, Микола Степаненко та ін. Після бенкету буде ватра.

Зустріч ОДУМ-у закінчиться в понеділок кінцевими спортовими змаганнями.

О. К.

СПОРТ

Редагує В. Сохан

ЛЕГКОАТЛЕТИЧНІ ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРШІСТЬ УСЦАК

Десяті Легкоатлетичні Змагання за Першість Української Спортової Централі Америки й Канади відбудуться вже 24-го і 25-го серпня ц. р. на Пластовій Оселі в Ґрафтон, біля Торонта. Ці змагання української молоді будуть проведені в наступних конкуренціях:

Юначки і юнаки до 15 років: біг 60 м., гінці 4 × 60 м, скок у височінь ,скок у довжінь, мет диском і стусан кулею.

Юначки 15-18 років: біг 60 м, гінці 4 × 60 м, скок у височінь, скок у довжінь, мет ратищем і стусан кулею.

Юнаки 15-18 років: біги 100 м, 400 м та 800 м, гінці 4 × 100 м, скок у височінь, скок у довжінь, скок з жердкою, мет диском, мет ратищем і стусан кулею.

Жінки понад 18 років: біги 100 та 400 м, гінці 4×100 м, скок у височінь, скок у довжінь, мет диском, мет ратищем і стусан кулею.

Чоловіки понад 18 років: біги 100 м, 400 м. 800 м, 1 500 м. та 3 000 м, гінці 4×100 м, скок у височінь, скок у довжінь, трискок, скок з жердкою, мет диском, мет ратищем і стусан кулею.

Вік учасника числитиметься з датою на день перед змаганнями, тобто змагуни народжені після 23-го серпня 1953 року вважатимуться юнаками до 15-го року життя, змагуни народжені між 22-им серпня 1950 і 23-им серпня 1953 року належатимуть до групи юнацтва вікової групи 15 до 18 років, а змагуни народжені перед 23-им серпня 1950 року будуть зачислені до групи жінок і чоловіків. Коли молодший віком змагун вирішить брати участь в старшій віковій групі, він може бути допущений до цієї старшої групи, але не зможе тоді змагатися в молодшій групі.

Система клюбового точкування за перших шість місць в кожній конкуренції: 10, 7, 5, 3, 2, 1, а в гінцях точкування подвійне.

Провідником цих першостей УСЦАК буде пл. сен. Р. Вжесневський, а головним суддею А. Желтвай.

Початок змагань визначений на 10-ту годину рано в суботу, 24-го серпня. Почнуться змагання дефілядою учасників, в якій візьмуть участь змагуни із прапорами своїх Клюбів і Товариств.

— о —

ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ПЕРШОСТІ УСЦАК

Тенісові і плавацькі змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади 1968 року відбудуться в днях 31-го серпня, 1-го і 2-го вересня (вікенд зв'язаний із Святом Праці) на відпочинковій оселі УНСоюзу „Союзівці" в Керґонксоні, Н. Й. Тенісовий турнір за індивідуальні першості українців Америки і Канади буде проведений в групах жінок, чоловіків, сеньйорів, юначок і юнаків, а при відповідному числі зголошених теж у групі молодших юнаків (хлопців). Переможці поодиноких груп першуни УСЦАК одержать: чаші УНСоюзу, „Союзівки", „Свободи" та „Українського Тижневика", як теж вибраному змагунові за найкращу спортову поставу буде вручена чаша п-ні Марії Душник. Починаючи від минулого року, чаша уфундована „Українським Тижневиком" за першість в групі юнаків носить назву імени проф. Івана Красника, покійного спортового і союзового діяча.

Зголошення до участи в тенісових змаганнях приймає до 27-го серпня ц. р. інж Богдан Рак, провідник тенісових першостей УСЦАК, на адресу.

Mr. Bohdan Rak
43-21 — 49th Street
Long Island City,
N. Y. 11104; Tel. (212)
TW 8-7685

Плавацькі змагання відбудуться в таких конкуренціях:

Чоловіки: 50 м. стилем довільним, 100 м. стилем довільним, 100 м. стилем грудним, 4×50 м. гінці (стилем довільним), 4×50 м. гінці (змінним стилем).

Юнаки (12-16): 50 м. стилем довільним.

Хлопці (8-12): 25 м. стилем довільним.

Жінки: 50 м. стилем довільним.

Юначки (12-15): 50 м. стилем довільним.

Дівчата 8-12): 25 м. стилем довільним.

Переможці змагань поодиноких конкуренцій першуни УСЦАК, як і змагуни, які займуть другі і треті місця, будуть нагороджені золотими, срібними і бронзовими медалями Українського Народного Союзу.

Зголошення до участи в плавацьких змаганнях прийматиме провід змагань на „Союзівці" в дні змагань, тобто 31-го серпня, до години 2-ої по полудні. Початок запливів визначений на год. 4ту по полудні цього ж самого дня.

— о —

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — АЙРІШ-АМ. СК 2:1

Юньйон, 9 серпня. — В черговій і останній рунді в своїй групі футбольного турніру Райноґольда „Ч. Січ" здобула цінну перемогу з підкріпленим клюбом Айріш Ам. з Керні 2:1. Завдяки цій перемозі „Ч. Січ" здобула звання першуна групи з дорібком: 6:0 точок і 7:4 відношення воріт. Таким чином січовики ввійшли до фіналу, в якому 23 серпня зустрінуться з першуном 2-ої групи СК Елизабет. Вислід фінальних змагань остаточно вирішить про почесні місця, чемпіона і віце-чемпіона, та право на чаші і фінансові нагороди.

Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули. Механчик і В. Скоцень. Склад „Ч. Січі": Луцький, Касіяненко, Бутенко, Каздоба, В. Німерчинський, Симсимс, В. Вільчак, Л. Вільчак, Чижович. Механчик, Скоцень, Качмар, Воробець.

„Чорноморська Січ" — „Астрос" 1:4

Фол Рівер, 10 серпня. — До цих перших ліґових змагань АФЛіґи на виїзді в Фол Рівер „ Ч. Січ" виступила без Л. Вільчака, З. Снилика, М. Воробця. Перші два згадані футболісти виправдали свою відсутність. Але, на жаль, вихованець „Ч. Січі" Мирон Воробець, який перший в цьому сезоні підписав декларацію змагуна, без причин не взяв участи в грі. За свій нерозважний вчинок наш олімпієць, згідно з постановою проводу футбольної ланки, дістане однорічну суспенсу. Другою важливою причиною ослаблення „Ч. Січі", були без сумніву попередні змагання з Айріш-Ам., що в дуже гарячому і задушному вечорі вичерпали ще не вповні вироблені фізичні сили наших футболістів.

В грі із сильними суперниками „Ч. Січ" показалася слабшою тільки в початковій фазі гри 15 хвилин, коли господарі зуміли вийти вперед 3:0. В дальших хвилинах, і особливо в другій половині, січовики були рівнорядними противниками, одначе більшого успіху осягнути не змогли. Одинокого ґоля для „Ч. Січі" здобув В. Чижович. „Астрос" являється поважним суперником не тільки для кожної дружини в АФЛізі, але може похвалитися заслуженими перемогами над дружинами високого калібру з Европи і Південної Америки.

Склад „Ч. Січі": Луцький, Касіяненко, В. Німерчинський, Бутенко, Каздоба, Симсимс, В. Вільчак, Михайчик, Чижович, Коваленко, Воканті.

О. Твардовський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 17-го СЕРПНЯ 1968 р.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 372 Відд. о год. 8:00 веч. при 210 Чорч Стр. в Іґол Гол. Проситься чл. прибути. — Управа.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Проситься вплачувати чл. вкладки на час. — В. Марущак, рекор. секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 117-ий Відд. о год. 6:30 веч. в домі Укр. Ветеранів, 33 Схід 7-ма вул. Під час зборів — побір вкладок. — Анна Басараб, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Б-ва св. Юрія — 239 Відд. о год. 3:30-4:30 по пол. в домі УАҐорожан, 847 N. Franklin. — Д-р Вол. Ґалан, предс., М. Ковальчук, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го СЕРПНЯ 1968 р.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 342 Відд. о год. 1:30 по пол. у клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. — Управа.

НЮ ГЕЙВЕН, Конн. Місячне збирання членських вкладок 370-го Відд. по закінченні першої Служби Божої до 12 год. дня. Проситься вирівняти залеглі вкладки. Приєднюйте нових членів. — В. Ґіна, секр.

ДАР ЛЮБОВИ ДЛЯ ПЕРВОЄРАРХА

З нагоди відвідин Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого в Стемфордській Єпархії належно охочемо виявити нашу щедрість і зложити пожертву також поза збіркою у церкві, окремо від себе особисто, на собор св. Софії і на Український Католицький Університет св. Климента в Римі. А що всі ці пожертви будуть безпосередньо передані Його Еміненції Кардиналові Йосифові, то треба витяти понижче зголошення і виповнити його.

ДАР ЛЮБОВИ ДЛЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО
GIFT FOR JOSYF CARDINAL SLIPYJ

Ім'я і прізвище
Name

Адреса
Address

Сума
Amount $

Виставлений чек на:
JOSYF CARDINAL SLIPYJ FUND

разом із виповненим зголошенням просимо післати на адресу:
BISHOP'S CHANCERY OFFICE
Stamford, Conn. 06902
161 Glenbrook Road

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗВОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

МОЇ ДНІ
БОРИС ОЛЕКСАНДРІВ
Ціна — 25 центів

ТАРЗАН, ч. 6044. Вилізли на вершок!

OUR ONE CHANCE... TAKE YOU UP WITH ME, PULL OUR PACKS UP WHEN WE ARE SAFE. HOLD TIGHT, ITO!
YES, TARZAN!
I'VE SEEN ALL KINDS OF EAGLES, ITO-BUT NEVER BIRDS AS BIG AS THESE!
I... I... ALMOST DIDN'T MAKE IT!

— Єдина наша можливість... Іто підіймайся вгору зі мною, тримай наші пакунки, поки не будем безпечні. Тримай сильно! — Так, Тарзане!

— Я бачив різні роди орлів, Іто, але ніколи досі не бачив таких великих птахів, як ці!

— Я... я... ледве-що дістався сюди!